

staar heller ikke i Loven noget om Eenmandssenge for danske Arbejdere, og dog er der nu saa godt som alle Steder kun Eenmandssenge. Hvis den foreslaaede Ændring vedtoges, vilde det betyde, at naar udenlandske Arbejdere tog Plads som Tyende, fik de ikke Eenmandssenge, men som Vandrearbejdere, der kun nogle faa Maaneder af Aaret opholde sig her i Landet, skulle de være de første, for hvis Vedkommende det ved Lov forbydes at bruge Sengesteder til to Personer. Jeg kan ikke se rettere, end at det vilde være lige som at pynte os lidt med en Fjer, som ikke er ægte, da vi overfor vort eget Tyende, vorre egne Arbejdere, ikke have gennemført en saadan Bestemmelse. Ganske vist er der forelagt et Lovforslag, hvor dette Krav er opstillet, men Lovforslaget er jo ikke blevet til Lov endnu, og vi vide ikke, hvorledes det kommer til at se ud, naar det bliver til Lov.

Ændringsforslag Nr. 5 gaar ud paa, at Tilsynet i Almindelighed skal lægges under Arbejds- og Fabriktilsynet. Der har jo været en Strid imellem Flertallet og Mindretallet om, hvilket Tilsyn man skal benytte. Jeg tror, at Fabriktilsynet er lige saa godt som Politiet, men det forhold sig ikke, som det ærede Medlem fra Fakse (Stauning) siger, at hvis man spurgte Arbejderne, vilde Politiet i deres Bevidsthed ikke staa som nogen Beskyttelse, tværtimod, hvis man spørger Arbejderne, hvor de skulle søge deres Beskyttelse, ville de i alle Tilfælde henvise til Politiet. Saa siger det ærede Medlem fra Fakse (Stauning), at Politiet er mere afhængigt af de store Godsejere end Fabriktilsynet, det vil ikke eventuelt slaa i Bordet for Godsejerne. Nej, det tror jeg heller ikke, Politiet vil, men Fabriktilsynet vil heller ikke slaa i Bordet for Godsejerne, for der skal ikke slaas i Bordet. De Mangler, der findes paa Stedet, meldes til Politimesteren, og hvad enten det saa er Fabriktilsynet eller Politiassistenten, der har været der ude, bliver det Politimesteren, der bestemmer, hvad der skal foretages, om Rettelserne skulle foretages, eller der skal mulkeres, han skal i det hele sørge for, at de Mangler, der paapeges, blive afhjulpne.

Jeg skal med disse faa Bemærkninger anbefale Tinget at stemme imod samtlige de af Mindretallet stillede Ændringsforslag.

**Stauning:** Det ærede Medlem fra Fredensborg (Johan Knudsen) erklærede, at Loven, som den nu forelaa, bød til-

strækkelig Beskyttelse, og mente, der ikke var nogen Grund til at sige, at den var ikke omfattende nok, og hvad det ærede Medlem sagde, faldt i allerhøjeste Grad sammen med, hvad Flertallets Ordfører (N. Kristjansen), der nu havde Ordet, udtalte om de forskellige Spørgsmaal. Med Hensyn til § 4 sagde det ærede Medlem fra Fredensborg, at det maatte være tilstrækkeligt, naar det i Loven siges, at Arbejderne skulle have Lejlighed til personlig eller ved deres Tillidsmænd at gennemgaa Kontraktens Bestemmelser. Det er imidlertid ganske utilstrækkeligt, eftersom der kommer Flokke af disse udenlandske Arbejdere, af hvilke ingen er i Stand til selv at læse det paagældende Sprog. Alle Kontrakterne ere, saa vidt jeg ved, trykte paa Polsk, men der kommer en Masse Arbejdere fra Galizien, som aldeles ikke forstaa Polsk. Det er da i hvert Fald nødvendigt at have Kontrakter i de forskellige Sprog, som faktisk indføres her til Landet. Det forekommer mig fremdeles rimeligt, at man drager Omsorg for — eventuelt ved at skaffe den sprogkyndige Bistand, som maa anses for nødvendig —, at Arbejderen faktisk faar at vide, hvad der staa i Kontrakten. Den højtærede Minister sagde, at det var ikke Skik at paalægge noget saadant, naar der skulde indgaa Kontrakt i andre Forhold, og det erkender jeg. Hvis den højtærede Minister og jeg skulle indgaa en Kontrakt, behøve vi ikke at have en særlig Assistance til at forklare ham eller mig, hvad der staa i Kontrakten. Naar Folk, der forstaa hinandens Sprog, indgaa Kontrakt, behøver man ikke saadanne Bestemmelser. Men det bør erindres, at der her er Tale om Folk, som for det første ikke forstaa et Ord af det Sprog, der tales her i Landet, som dernæst maaske heller ikke forstaa det Sprog, i hvilket Kontrakten er trykt, og af hvilke endelig den store Part aldeles ikke har lært hverken at læse eller skrive. Naar det er saadanne Folk, man indfører, maa man træffe særlige Foranstaltninger for at gøre dem bekendte med, hvilke Bestemmelser de ere underkastede.

Den højtærede Minister mente, at det ikke var noget Tilbageskridt, at man havde borttaget disse Bestemmelser, som ganske rigtigt havde staaet i den gamle Lov, man havde blot opdaget, at de vare overflødige. Men hvem er det, der har opdaget det? Det er i hvert Fald ikke Arbejderne. Det er Arbejdsgiverne, der have opdaget, at de kunne slippe for disse Bestemmelser, det er Foreningen af Polakimportører, som